DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

17. juli 2008 *

I sag C-500/06,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Giudice di pace di Genova (Italien) ved afgørelse af 23. oktober 2006, indgået til Domstolen den 8. december 2006, i sagen:

Corporación Dermoestética SA

mod

To Me Group Advertising Media,

procesdeltager:

Cliniche Futura Srl,

* Processprog: italiensk.

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans, og dommerne L. Bay Larsen, K. Schiemann, J. Makarczyk (refererende dommer) og J.-C. Bonichot,

generaladvokat: Y. Bot
justitssekretær: fuldmægtig C. Strömholm,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 21. november 2007,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Corporación Dermoestética SA ved avvocati G. Conte, G. Giacomini, E. Boglione og S. Cavanna

— To Group Advertising Media ved A. Fornesi og avvocatesse C. Prudenzano

— Cliniche Futura Srl ved avvocati S. Cavanna og E. Boglione

— den italienske regering ved I.M. Braguglia, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato M. Fiorilli

— den belgiske regering ved A. Hubert, som befuldmægtiget

— den nederlandske regering ved H.G. Sevenster og M. de Grave, som befuldmægtigede

— den slovakiske regering ved J. Čorba, som befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved E. Traversa og F. Amato, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 31. januar 2008,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 3, stk. 1, litra g), EF, artikel 4 EF, 10 EF, 43 EF, 49 EF, 81 EF, 86 EF og 98 EF.

2 Anmodningen er blevet fremsat i forbindelse med en tvist mellem Corporación Dermoestética SA (herefter »Dermoestética«), et spansk selskab, som er aktivt inden for sektoren for kosmetiske behandlinger og kosmetisk medicin, og reklamebureauet To Me Group Advertising Media (herefter »To Me Group«) i anledning af sidstnævntes eventuelle undladelse af at opfylde en kontrakt om tilrettelæggelse af en reklamekampagne for Dermoestética.

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

3 Artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv- radiospredningsvirksomhed (EFT L 298, s. 23), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF af 30. juni 1997 (EFT L 202, s. 60, herefter »direktiv 89/552«), bestemmer:

»Medlemsstaterne kan kræve, at tv-radiospredningsforetagender, som hører under deres jurisdiktion, overholder strengere eller mere detaljerede bestemmelser på de områder, der er omfattet af dette direktiv.«

4 Artikel 14, stk. 1, i direktiv 89/552 bestemmer:

»Fjernsynsreklamer for lægemidler og medicinsk behandling, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis myndighed tv-radiospredningsorganet hører, forbydes.«

Nationale bestemmelser

5 Artikel 1, stk. 1, i lov nr. 175 om reklame på det medicinske område og om bekæmpelse af misbrug inden for sundhedssektoren (legge n. 175, norme in materia di pubblicità sanitaria e di repressione dell'esercizio abusivo delle professioni sanitarie) af 5.

februar 1992 (GURI nr. 50 af 29.2.1992, s. 4), som ændret ved lov nr. 112 af 3. maj 2004 (almindeligt tillæg til GURI nr. 104 af 5.5.2004, herefter »lov nr. 175/2002«), bestemmer følgende:

»Reklame for udøvelse af erhverv og hjælpefunktioner i sundhedssektoren som omhandlet i og reguleret ved gældende lovgivning er kun tilladt i form af navneskilte på den bygning, hvor erhvervsvirksomheden udøves, samt ved optagelse i telefonbøger, på faggruppens almindelige lister og via tidsskrifter, der udelukkende er bestemt for personer, der virker i sundhedssektoren, via dagblade og oplysende tidsskrifter og lokale radio- og tv-stationer.

[…]«

6 Artikel 4, stk. 1, i lov nr. 175/1992 har følgende ordlyd:

»Reklame for privatklinikker og praksis og poliklinikker, der er specialiseret på et eller flere områder, for hvilke der ifølge loven kræves autorisation, er tilladt ved hjælp af navneskilte eller skiltning på den bygning, hvor erhvervsaktiviteten udøves, samt ved optagelse i telefonbøger og på faggruppens almindelige lister, gennem tidsskrifter, som udelukkende er bestemt for personer, der virker i sundhedssektoren, via dagblade og informative tidsskrifter og lokale radio- og tv-stationer, med mulighed for at anføre de særlige medicinsk-kirurgiske aktiviteter og de diagnostiske og terapeutiske tjenesteydelser, der faktisk ydes, på betingelse af, at også fornavn, efternavn og faglige kvalifikationer for de ansvarlige for hvert specialeområde anføres.«

7 Denne lovs artikel 5 bestemmer følgende:

»1. Reklame som omhandlet i artikel 4 tillades af regionen efter høring af de regionale sammenslutninger af faglige organisationer eller råd, såfremt de er oprettet, som skal bekræfte besiddelsen og gyldigheden af de akademiske og videnskabelige kvalifikationer, samt at navneskiltets, skiltets eller annoncens æstetiske kendetegn er i overensstemmelse med betingelserne i artikel 2, stk. 3.

[…]

3. Bestemmelserne i den regionale tilladelse skal anføres i de i denne artikel nævnte reklamer.

4. De ejere og ledere i sundhedssektoren, som er ansvarlige for de i artikel 4 nævnte etablissementer, og som reklamerer i de tilladte former, men uden regional tilladelse, pålægges disciplinære sanktioner i form af irettesættelse eller suspension fra udøvelsen af deres erhverv i sundhedssektoren i medfør af artikel 40 i forordning godkendt ved dekret fra Republikkens præsident nr. 221 af 5. april 1950.

5. Når reklamen indeholder urigtig information om de aktiviteter eller tjenesteydelser, som etablissementet har tilladelse til at udføre, eller ikke nævner etablissementets lægelige leder, suspenderes den administrative tilladelse til udøvelsen af aktiviteten i sundhedssektoren for en periode fra seks måneder til et år.

[…]«

8 Artikel 9a i lov nr. 175/1992 bestemmer:

»Udøvere af erhverv i sundhedssektoren som omhandlet i artikel 1 samt de etablissementer i sundhedssektoren, der er nævnt i artikel 4, kan reklamere på de i denne lov fastsatte måder og inden for et udgiftsloft på 5% af den indkomst, der er angivet for det foregående år.«

9 Gennemførselsdekretet til lov nr. 175/1992, dvs. decreto ministeriale nr. 657 af 16. september 1994 (GURI nr. 280 af 30.11.1994, s. 18, herefter »dekret nr. 657/1994«), regulerer navneskiltenes, skiltenes eller annoncernes æstetiske kendetegn hvad angår reklame på det medicinske område. Dekretet indeholder imidlertid ingen specifikke bestemmelser vedrørende tv-reklame.

10 Lov nr. 248 »om ophøjelse til lov med ændringer af lovdekret nr. 223 af 4. juli 2006 om hasteforanstaltninger til økonomisk og social genopretning, begrænsning og rationalisering af offentlige udgifter samt foranstaltninger vedrørende indtægter og bekæmpelse af skatteunddragelse« (legge n. 248, conversione in legge, con modificazioni, del decreto-legge 4 luglio 2006, n. 223, recante disposizioni urgenti per il rilancio economico e sociale, per il contenimento e la razionalizzazione della spesa pubblica, nonché interventi in materia di entrate e di contrasto all'evasione fiscale) af 4. august 2006 (almindeligt tillæg til GURI nr. 186 af 11.8.2006, herefter »lov nr. 248/2006«) blev vedtaget efter tidspunktet for omstændighederne i tvisten i hovedsagen.

11 Artikel 2, stk. 1 og 2, i lov nr. 248/2006, som er indeholdt i afsnit I i denne lov med overskriften »Hasteforanstaltninger til udvikling, vækst og fremme af konkurrence og konkurrenceevne, med henblik på beskyttelse af forbrugerne og liberalisering af produktionssektorerne«, er affattet som følger:

»1. I overensstemmelse med det fællesskabsretlige princip om fri konkurrence og om fri bevægelighed for personer og tjenesteydelser, og for at sikre brugerne en faktisk

valgmulighed ved udøvelsen af deres rettigheder og en mulighed for at sammenligne de tjenesteydelser, der tilbydes på markedet, ophæves fra datoen for dette dekrets ikrafttræden de ved lov og administrativt fastsatte bestemmelser, som med hensyn til de liberale erhverv og intellektuel virksomhed fastsætter:

[…]

b) forbud, også delvis, mod informativ reklame vedrørende faglige kvalifikationer og specialer, den tilbudte tjenesteydelses kendetegn samt tjenesteydelsernes pris og samlede omkostninger efter kriterier om gennemsigtighed og reklameringens sandfærdighed, hvis overholdelse kontrolleres af den faglige sammenslutning

[…]

2. Dette gælder med forbehold af bestemmelserne om udøvelse af erhverv inden for den nationale sundhedstjeneste, eller som kontraktmæssigt er forbundet hermed samt eventuelle forud fastsatte maksimumstariffer, som finder generel anvendelse til beskyttelse af forbrugeren […]«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

12 Den 10. oktober 2005 overlod Dermoestética i medfør af en kontrakt To Me Group at gennemføre en reklamekampagne, som skulle udsendes på den italienske nationale tv-kanal Canale 5, og som skulle reklamere for tjenesteydelser inden for kosmetisk medicin. Kontrakten blev indgået hos det italienske datterselskab af Dermoestética, Cliniche Futura Srl.

13 Efter at have modtaget et forskud på 2 000 EUR meddelte To Me Group Dermoestética, at det ikke var muligt at udsende de planlagte tv-reklamer på de nationale tv-kanaler på grund af bestemmelserne i lov nr. 175/1992, idet To Me Group angav, at de var rede til at finde sendetid på de lokale kanaler.

14 Idet To Me Group nægtede at tilbagebetale forskuddet med den begrundelse, at beløbet end ikke dækkede timeomkostningerne i forbindelse med lanceringen af reklamekampagnen, anlagde Dermoestética sag ved den forelæggende ret med påstand om ophævelse af den omtvistede kontrakt grundet To Me Groups manglende opfyldelse af denne. Sagsøgeren i hovedsagen nedlagde ligeledes påstand om, at sidstnævnte tilpligtedes at tilbagebetale det omtalte forskud.

15 To Me Group har til sit forsvar under henvisning til lov nr. 175/1992 og decreto ministeriale nr. 657/1994 fremført, at det er umuligt for bureauet at opfylde dets forpligtelser i henhold til kontrakten.

16 Dermoestética og Cliniche Futura Srl har under hovedsagen gjort gældende, at den italienske lovgivning om reklame for sundhedssektoren, herunder navnlig de bestemmelser, som indeholder et forbud mod at udsende sådan reklame på de nationale tv-kanaler, er i strid med artikel 43 EF og 49 EF.

17 Den forelæggende ret har herved anført, at forbuddet mod reklamer på det medicinske område på de nationale tv-kanaler er i strid med fællesskabsretten. Ifølge den forelæggende ret er der tale om en uberettiget restriktion, henset til såvel artikel 43 EF som artikel 49 EF.

18 Giudice di Pace di Genova har under disse omstændigheder besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er en national ordning som ordningen i artikel 4, 5 og 9a i lov nr. 175[/1992] og decreto ministeriale nr. 657[/1994] og/eller administrativ praksis, som forbyder reklame på nationalt tv for medicinsk-kirurgiske behandlinger i dertil behørigt anerkendte private etablissementer inden for sundhedssektoren, også når denne reklame er tilladt på lokale tv-kanaler, og som samtidig fastsætter et udgiftsloft på 5% af den for det foregående år angivne indkomst for udsendelse af denne reklame, forenelig med artikel 49 EF?

2) Er en national ordning som ordningen i artikel 4, 5 og 9a i lov nr. 175[/1992] og decreto ministeriale nr. 657[/1994] og/eller administrativ praksis, som forbyder reklame på nationalt tv for medicinsk-kirurgiske behandlinger i dertil behørigt anerkendte private etablissementer inden for sundhedssektoren, også når denne reklame er tilladt på lokale tv-kanaler, og som samtidig for sidstnævnte form for udsendelse kræver en forudgående tilladelse fra hver kommune efter høring af vedkommende faglige sammenslutning i den pågældende provins, og som fastsætter et udgiftsloft på 5% af den for det foregående år angivne indkomst, forenelig med artikel 43 EF?

3) Er artikel 43 EF og/eller artikel 49 EF til hinder for, at der til udsendelse af informativ reklame for medicinsk-kirurgiske kosmetiske behandlinger i dertil behørigt anerkendte private etablissementer inden for sundhedssektoren kræves en yderligere forudgående tilladelse fra de lokale myndigheder og/eller faglige sammenslutninger?

4) Har Federazione nazionale degli ordini dei medici (Fnomceo) (den nationale føderation af lægesammenslutninger) og de lægesammenslutninger, der er medlemmer deraf, pålagt konkurrencen begrænsninger, som går videre, end hvad der er tilladt efter gældende national lovgivning, og tilsidesat artikel 81, stk. 1, EF ved at vedtage en adfærdskodeks, som begrænser reklame for erhverv inden for sundhedssektoren, samt ved en fortolkning af gældende lovgivning om reklame på det medicinske område, som begrænser lægers ret til at gøre reklame for deres

virksomhed meget betydeligt, idet disse foranstaltninger begge er bindende for alle læger?

5) Er Fnomceos fortolkningspraksis i strid med artikel 3, stk. 1, litra g), EF, artikel 4 EF, 98 EF, 10 EF, 81 EF, og eventuelt 86 EF, for så vidt som den er tilladt efter national lovgivning, der kræver, at de kompetente faglige sammenslutninger i provinserne skal kontrollere, at lægers reklamer er gennemsigtige og sandfærdige, men som ikke nævner, hvilke kriterier og fremgangsmåder der gælder for udøvelse af denne kompetence?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Om formaliteten

19 Den italienske regering har fremsat en formalitetsindsigelse med hensyn til den præjudicielle forelæggelse i sin helhed. Kommissionen har fremsat en formalitetsindsigelse med hensyn til det fjerde og femte spørgsmål.

20 Hvad for det første angår påstanden om, at den forelæggende ret ikke med henblik på afgørelsen af tvisten i hovedsagen har taget hensyn til ikrafttrædelsen af lovdekret nr. 223/2006, følger det af fast retspraksis, at det ikke tilkommer Domstolen at udtale sig om anvendelsen af nationale bestemmelser i forbindelse med afgørelsen af en tvist, men at den i henhold til kompetencefordelingen mellem Domstolen og de nationale retter skal tage hensyn til de retsregler, som ifølge forelæggelsesafgørelsen er baggrunden for det præjudicielle spørgsmål (jf. i denne retning dom af 25.10.2001, sag C-475/99, Ambulanz Glöckner, Sml. I, s. 8089, præmis 10, af 13.11.2003, sag C-153/02, Neri, Sml. I, s. 13555, præmis 34 og 35, og af 30.6.2005, sag C-28/04, Tod's og Tod's France, Sml. I, s. 5781, præmis 14).

21 I henhold til den procedure, som er fastsat i artikel 234 EF, er Domstolens opgaver og den forelæggende rets opgaver således klart adskilt, og det tilkommer udelukkende sidstnævnte at fortolke den nationale lovgivning (jf. i denne retning Domstolens dom af 17.6.1999, sag C-295/97, Piaggio, Sml. I, s. 3735, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).

22 Domstolen kan derfor ikke udtale sig om spørgsmålet, om lovdekret nr. 223/2006 finder anvendelse i hovedsagen.

23 For det andet bemærkes, at den formodning om relevans, som knytter sig til præjudicielle spørgsmål fra de nationale retter, kun undtagelsesvis kan afvises, navnlig når det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af den i disse spørgsmål omhandlede fællesskabsret savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand (jf. især dom af 15.12.1995, sag C-415/93, Bosman, Sml. I, s. 4921, præmis 61, af 7.9.1999, sag C-355/97, Beck og Bergdorf, Sml. I, s. 4977, præmis 22, og af 7.6.2007, forenede sager C-222/05 — C-225/05, van der Weerd m.fl., Sml. I, s. 4233, præmis 22).

24 Dette er imidlertid ikke tilfældet for så vidt angår første til tredje spørgsmål, idet problematikken om fortolkningen af de omtvistede bestemmelser i lov nr. 175/1992, henset til artikel 43 EF og 49 EF, udgør kernen i tvisten i hovedsagen.

25 Den italienske regerings argumentation, hvorefter første til tredje spørgsmål må afvises, kan derfor ikke tages til følge.

26 Hvad derimod angår det fjerde og femte spørgsmål, forklarer den forelæggende ret ikke, hvorfor Domstolens undersøgelse af såvel adfærdskodeksen for læger som den af Fnomceo anlagte fortolkningspraksis af gældende lovgivning om reklame kan være anvendelig med henblik på afgørelsen af tvisten i hovedsagen. Den forelæggende ret angiver heller ikke, hvilken forbindelse der måtte være mellem disse forhold i den nationale retstilstand og de fællesskabsforskrifter, hvoraf den ønsker en fortolkning.

27 Under alle omstændigheder indeholder forelæggelsesafgørelsen hverken bestemmelserne i den pågældende adfærdskodeks eller en beskrivelse af Fnomceos fortolkningspraksis (jf. i denne retning dom af 6.3.2007, forenede sager C-338/04, C-359/04 og C-360/04, Placanica m.fl., Sml. I, s. 1891, præmis 34).

28 Det fjerde og det femte spørgsmål må derfor afvises.

Om det første til tredje spørgsmål

29 Med sine tre første spørgsmål, som behandles sammen, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 43 EF og 49 EF er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, idet den indebærer et forbud mod reklame på nationale tv-kanaler for medicinsk-kirurgiske behandlinger i private etablissementer inden for sundhedssektoren.

30 Det fremgår således af forelæggelsesafgørelsen, at tv-reklame for medicinsk-kirurgiske behandlinger i private etablissementer inden for sundhedssektoren i medfør af lov nr. 175/1992 kun er tilladt, forudsat at der indhentes en tilladelse fra de lokale administrative myndigheder efter høring af vedkommende faglige sammenslutning, og forudsat, at et udgiftsloft på 5% af den for det foregående års angivne indkomst respekteres, på de lokale tv-kanaler, hvilket ifølge den forelæggende ret svarer til, at sådan reklame reelt er forbudt på nationale tv-kanaler.

31 Som generaladvokaten har anført i punkt 58 i forslaget til afgørelse, omfatter en reklameordning som den, der er fastsat ved lov nr. 175/1992, et forbud mod reklame, som er mere omfattende end det forbud, der er fastsat i artikel 14, stk. 1, i direktiv 89/552. Selv om samme direktivs artikel 3, stk. 1, giver medlemsstaterne mulighed for at fastsætte mere detaljerede eller strengere regler på de områder, som er omfattet af direktivet, skal en sådan kompetence udøves under overholdelse af de ved EF-traktaten

sikrede grundlæggende rettigheder (jf. i denne retning dom af 28.10.1999, sag C-6/98, ARD, Sml. I., s. 7599, præmis 49).

32 Det bemærkes herved, at Domstolen gentagne gange har fastslået, at restriktioner for etableringsfriheden samt for den frie udveksling af tjenesteydelser som omhandlet i artikel 43 EF og 49 EF består i foranstaltninger, som forbyder, medfører ulemper for eller gør udøvelsen af disse friheder mindre interessant (jf. i denne retning dom af 15.1.2002, sag C-439/99, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 305, præmis 22, af 30.3.2006, sag C-451/03, Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti, Sml. I, s. 2941, præmis 31, af 26.10.2006, sag C-65/05, Kommissionen mod Grækenland, Sml. I, s. 10341, præmis 48, og af 13.3.2008, sag C-248/06, Kommissionen mod Spanien, præmis 21).

33 En reklameordning som den, der er fastsat i lov nr. 175/1992, som under visse betingelser tillader udsendelse af reklame på lokale tv-kanaler for medicinsk-kirurgiske behandlinger i private etablissementer inden for sundhedssektoren, hvilket reelt svarer til et forbud mod sådan reklame på nationale tv-kanaler, udgør for selskaber, såsom Dermoestética, med hjemsted i andre medlemsstater end Den Italienske Republik en alvorlig hindring for udøvelsen af deres virksomhed via et datterselskab oprettet i sidstnævnte medlemsstat. Denne ordning kan således gøre adgangen til det italienske marked for disse erhvervsdrivende vanskeligere (jf. analogt dom af 5.10.2004, sag C-442/02, CaixaBank France, Sml. I, s. 8961, præmis 12-14, og af 5.12.2006, forenede sager C-94/04 og C-202/04, Cipolla m.fl., Sml. I, s. 11421, præmis 58). Desuden udgør en reklameordning som den, der er fastsat i lov nr. 175/1992, en restriktion for den frie udveksling af tjenesteydelser, idet den forhindrer selskaber som Dermoestética i at benytte tjenesteydelser bestående i udsendelse af tv-reklame.

34 En reklameordning som den, der er fastsat i den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning, udgør en national foranstaltning, som kan gøre udøvelsen af de ved traktaten i artikel 43 EF og 49 EF sikrede grundlæggende friheder vanskeligere eller mindre attraktiv.

35 Det fremgår imidlertid af Domstolens praksis, at sådanne foranstaltninger kan være berettiget, hvis de opfylder fire betingelser: De skal anvendes uden forskelsbehandling,

de skal være begrundet i tvingende almene hensyn, de skal være egnede til at sikre virkeliggørelsen af det mål, de forfølger, og de må ikke gå ud over, hvad er nødvendigt for at opnå formålet (jf. dom af 31.3.1993, sag C-19/92, Kraus, Sml. I, s. 1663, præmis 32, af 30.11.1995, sag C-55/94, Gebhard, Sml. I, s. 4165, præmis 37, af 4.7.2000, sag C-424/97, Haim, Sml. I., s. 5123, præmis 57, af 1.2.2001, sag C-108/96, Mac Quen m.fl., Sml. I, s. 837, præmis 26, og af 6.11.2003, sag C-243/01, Gambelli m.fl., Sml. I, s. 13031, præmis 64 og 65).

36 Det bemærkes herved for det første, at den i hovedsagen omhandlede reklameordning finder anvendelse uanset i hvilken medlemsstat de virksomheder, som den er rettet mod, har hjemsted.

37 For det andet udgør beskyttelsen af den offentlige sundhed et af de tvingende almene hensyn, som i medfør af artikel 46, stk. 1, EF, sammenholdt med artikel 55 EF, kan begrunde restriktioner for henholdsvis etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser.

38 Bestemmelserne om tv-reklame for medicinsk-kirurgiske behandlinger i private etablissementer inden for sundhedssektoren kan derfor begrundes i hensynet til beskyttelsen af den offentlige sundhed.

39 Hvad for det tredje angår spørgsmålet, om en ordning som den, der følger af den i hovedsagen omhandlede lovgivning, er egnet til at sikre virkeliggørelsen af målet om beskyttelse af den offentlige sundhed, bemærkes, at denne ordning, som bevirker et forbud mod reklame på nationale tv-kanaler for medicinsk-kirurgiske behandlinger, men som tillader udsendelse af sådan reklame på lokale tv-kanaler, er modstridende, at den italienske regering ikke har forsøgt at fremkomme med nogen begrundelse herfor, og at ordningen derfor ikke kan være egnet til at sikre virkeliggørelsen af det formål, som den forfølger.

40 Det må derfor lægges til grund, at en national lovgivning som den, der er omhandlet i hovedsagen, ikke er egnet til at sikre virkeliggørelsen af målet bestående i hensynet

til den offentlige sundhed, og at den udgør en uberettiget restriktion som omhandlet i artikel 43 EF og 49 EF.

41 Henset til disse betragtninger skal første til tredje spørgsmål besvares med, at artikel 43 EF og 49 EF, sammenholdt med artikel 48 EF og 55 EF, skal fortolkes således, at de er til hinder for en lovgivning som den, der er omhandlet i hovedsagen, som forbyder reklame på nationale tv-kanaler for medicinsk-kirurgiske behandlinger på private etablissementer inden for sundhedssektoren, men som under visse betingelser tillader sådan reklame på lokale tv-kanaler.

Sagens omkostninger

42 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

Artikel 43 EF og 49 EF, sammenholdt med artikel 48 EF og 55 EF, skal fortolkes således, at de er til hinder for en lovgivning som den, der er omhandlet i hovedsagen, som forbyder reklame på nationale tv-kanaler for medicinsk-kirurgiske behandlinger på private etablissementer inden for sundhedssektoren, men som under visse betingelser tillader sådan reklame på lokale tv-kanaler.

Underskrifter